

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullón

STUDIUL 1

Imi veti fi martori

Astăzi începem un nou trimestru și vom studia Faptele Apostolilor. Majoritatea celor care au studiat această carte cred că autorul a fost Luca, același care are o evanghelie care îi poartă numele. Unii chiar cred că Faptele Apostolilor și Luca sunt două capitole ale unei singure cărți. Se pare că Luca a scris ambele cărți pentru un cetățean roman numit Teofil pe care îl cunoștea foarte bine. Acest om avea o foarte mare influență și din acest motiv Luca dorea ca prin intermediul lui toți cetățenii romani să cunoască viața lui Isus și a ucenicilor Săi. De aceea în Fapte 1:1 spune:

„Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă și să învețe pe oameni.”

Este interesant că la începutul cărții Luca începe prin a spune despre lucrurile pe care Isus a început să le facă și să le învețe. Vrea să spună prin asta că Isus în primul rând făcea și după aceea învăța, lucru diferit de ce facem noi oamenii care în primul rând studiem, apoi învățăm și aproape niciodată nu facem. Dar Domnul Isus era un maestru practic. Învățăturile Lui reieșeau din viața practică de zi cu zi, de aceea întâi făcea și apoi învăța. Aceasta este o lecție bună pe care o putem chiar de la începutul studiului nostru.

În Evanghelia după Luca vedem ceea ce Domnul Isus a făcut personal iar în Faptele Apostolilor vedem ceea ce Duhul Sfânt face prin ucenici. Sunt unii care chiar cred că ar trebui să se numească Faptele Duhului deoarece El este cel care lucrează prin viețile apostolilor, și în mod special prin Petru și Pavel. Ceilalți sunt menționați în trecut și nu se vorbește prea mult despre ei. În primele zece versete din capitolul întâi se vorbește despre misiunea bisericii care nu poate fi înțeleasă corect fără ajutorul Duhului Sfânt. Acest lucru este esențial și are legătură cu prima și a doua parte a lecției. Biserica nu este o fabrică care trăiește preocupată doar să-și mărească numărul de membri și veniturile. Biserica este un grup de bărbați și femei răscumpărați de Isus și conduși de Duhul Sfânt. De aceea membrii bisericii lui Dumnezeu, care se mai numesc și apostoli, sunt oameni duhovnicești pentru că și Împărăția lui Dumnezeu este duhovnicească. Dacă nu înțelegem natura duhovnicească a bisericii nu vom înțelege nici natura misiunii ei și vom face să crească o fabrică în loc de biserică. Iar acest tip de creștere, doar în structură, îl putem face cu toată sinceritatea dar în realitate să nu facem ce trebuie. Ucenicii nu înțeleseseră natura duhovnicească a Împărăției lui Dumnezeu și a bisericii Sale. De-a lungul celor trei ani și jumătate de lucrare Isus a încercat să-și învețe de fiecare dată natura duhovnicească a Împărăției Sale și ei au crezut că au înțeles. Totuși realitatea era foarte diferită. Ei nu au înțeles acest lucru și când Hristos a murit și-au simțit frustrați, învinși și triști deoarece așteptările pe care le aveau ajunseseră la final. Împărăția cerurilor era o iluzie pentru ei deoarece când spuneau aceste cuvinte se gândeau de fapt la o împărăție aici pe pământ. De aceea în duminica în care a înviat Domnul Isus, doi dintre ucenici se îndreptau către Emaus cu speranțele spulberate. Cleopa, unul din ei, fără să recunoască pe Domnul i-a spus cuvintele pe care le găsim în Luca 24:18-21:

„Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, i-a zis:” Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în zilele acestea?” „Ce?” le-a zis El. Si ei i-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat

sa fie osândit la moarte si L-au răstignit? Noi trăgeam nădejde ca El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată ca azi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.”

Acum te întreb: de ce cuvintele lor erau încărcate de pesimism? El a spus ca aştepta ca Isus sa fie Acela care va izbăvi pe Israel. Săracii apostoli! Înţeleseseră greşit cum era Împărăţia lui Dumnezeu. Răscumpărarea pe care Domnul Isus le-o promisese se desfăşura chiar in acel moment. Era motivul pentru care Hristos acceptase sa moara pe cruce. Ei, in schimb, credeau ca Isus ii dezamăgise. Acest lucru înseamnă ca nu au trecut examenul final. Dar Domnul niciodată nu leapădă pe cei ce greşesc. Si acesta este unul din lucrurile minunate ale Evangheliei. El este Dumnezeul şanselor, întotdeauna dispus sa ne dea o pagina alba pe care sa putem scrie o noua istorie. De aceea Hristos a apărut in fata ucenicilor Lui care erau ascunşi, plini de frica, cu uşile încuiate si speranţele distruse si i-a consolatat. Le-a dat din nou speranţa si le-a spus sa continue sa construiască Împărăţia Sa. Dar eu te întreb. Ce împărăţie urmau sa construiască ei daca in trei ani nu au înţeles ce înseamnă Împărăţia lui Dumnezeu? Dar Domnul Isus niciodată nu pierde speranţa. Mai rămâne cu ei încă 40 de zile pentru a-i ajuta sa înţeleagă natura duhovnicească a Împărăţiei Sale.

Luca povesteşte așa in Fapte 1:3

„După patima Lui, li S-a înfăţişat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori, timp de patruzeci de zile, si vorbind lucruri privitoare la Împărăţia lui Dumnezeu.”

Împărăţia lui Dumnezeu fusese tema centrala in timpul celor trei ani si jumătate in care ei nu înţeleseseră nimic. După înviere, înainte de a se urca la cer, a rămas cu ei un timp in care tema centrala era tot Împărăţia lui Dumnezeu. Le-a spus sa nu plece din Ierusalim ci sa aştepte sa se îplinească promisiunea de a primi Duhul Sfânt. Apoi Domnul Isus compara cele doua împărăţii cu botezul lui Ioan si botezul cu Duhul Sfânt. Ce vrea sa spună? Ioan a botezat cu apa. A fost un botez vizibil iar numele celor botezaţi au fost scrise in registrul bisericii. Dar botezul cu Duhul Sfânt este diferit deoarece nimeni nu vede. Ştii de ce? Pentru ca Împărăţia lui Dumnezeu îşi începe lucrarea din lăuntru așa cum lucrează sarea sau talcul. Numele nu sunt scrise doar in registrul bisericii ci si in Cartea Vieţii care este in cer.

Acum ajungem la ultima zi in care Domnul Isus este cu ucenicii Săi si le lasă un ultim mesaj. El vrea sa aibă certitudinea ca ei au înţeles cu adevărat natura Împărăţiei Sale. Dar, dintr-o data, ei Il întreabă cu o inocenta dureroasa:

”Doamne, in vremea aceasta ai de gând sa aşezi din nou Împărăţia lui Israel?” Fapte 1:6

Imaginează-ti decepţia lui Isus. El era pregătit sa plece si iubii Lui apostoli nu înţeleseseră nici acum. Atunci El le spune cum urma sa fie construita Împărăţia lui Dumnezeu, biserica Lui fără pata si fără zbârcitură pe care El doreşte sa o găsească la revenirea Lui. Fapte 1:8

„ Ci voi veţi primi o putere, când se va cobori Duhul Sfânt peste voi, si-Mi veţi fi martori in Ierusalim, in toata Iudeea, in Samaria si pana la marginile pământului.”

Pentru a se putea construi aceasta Împărăţie fiecare apostol trebuia sa fie un martor. Daca nu ar exista mărturia personala a fiecărui creştin nu ar exista nici Împărăţia lui Dumnezeu. Au trecut mai bine de 2000 de ani si eu mă întreb. Am înţeles noi natura duhovniceasca a acestei Împărăţii? Participam noi la construirea ei sau la construirea unei împărăţii pământeşti? Este de ajuns sa o numim Împărăţia lui Dumnezeu ca sa si fie așa? Sau credem ca ajutând la construirea ei nu facem altceva decât sa ajutam la construirea unei împărăţii pământeşti pe care o numim a lui Dumnezeu? Acestea sunt întrebările la care trebuie sa ne răspundem fiecare dintre noi, pastori sau membrii de rând.

Parte a treia. După ce a vorbit de misiune, Luca continua cu fericita noastră nădejde, care este a doua venire a Domnului Isus Hristos. El relatează un fapt, nu emite o teorie. In Fapte

1:9-11 spune:

„După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și, cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată ca li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”

Acest lucru nu a fost doar o levitație și nici ceva simbolic. Toți cei care erau prezenți au văzut cu ochii lor cum Domnul Isus a fost ridicat la cer. În greaca, versetul transmite ideea că ar fi fost luat la cer prin puterea Tatălui. Domnul Isus a avut o participare pasivă exact ca la înviere când Tatăl L-a înviat. Dumnezeu a făcut acest lucru așa cum a făcut multe alte minuni de-a lungul istoriei omenirii. Înălțarea Domnului Isus a fost o minune. Pe mine personal mă impresionează cuvintele îngerilor „De ce stați și vă uitați spre cer?” Două lucruri trebuie să scoatem în evidență din acest text. Primul, că viața creștină nu este un lucru mistic. De ce priviți spre cer- întrebă îngerul. Viața creștină nu constă în a privi spre cer, trebuie să intri în acțiune. Trebuie să privim spre cer dar nu putem rămâne doar la atât. Pavel spune în Coloseni 3:2

„Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.”

Noi trebuie să ne aducem aminte că Domnul Isus ne-a lăsat o misiune. Avem ceva de făcut și nu putem să rămânem contemplând cerul. Și această misiune nu este umană, ci divină. Ținta noastră este tot pământul, toate națiunile și toate ființele umane. Nu avem timp să rămânem cu privirile ațintite spre cer. Trebuie să facem ambele lucruri. În timp ce privim spre cer implorând călăuzirea și puterea Duhului Sfânt trebuie să începem să lucrăm cu râvnă ca să terminăm misiunea pe care ne-a lăsat-o Dumnezeu.

Partea a patra. Aici vom vedea răspunsul Domnului Isus la întrebarea ucenicilor:

„Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” El le spune: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele;”

Ceea ce trebuiau ei să facă era să aștepte revărsarea Duhului Sfânt și să ducă la bun sfârșit misiunea încredințată. Ce au făcut ucenicii? Vom citi Fapte 1:12-14

„Atunci ei s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim, departe cât un drum în ziua sabatului. Când au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau: Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zelotul și Iuda fiul lui Iacov. Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus și cu frații Lui.”

În odaia de sus erau aproximativ 120 de persoane. Acele zile au fost foarte importante pentru că ei erau împreună și se rugau. Atunci când poporul lui Dumnezeu se roagă se întâmplă lucruri minunate. În momentul rugăciunii ne deschidem sufletul lui Dumnezeu, nu ne mai încredem în propriile noastre puteri și începem să ne încredem în singurul care poate să facă ceva pentru noi și în noi, în pofida slăbiciunilor noastre. Vom putea să îndeplinim cu succes misiunea pe care ne-a lăsat-o Isus doar atunci când ne vom lăsa conduși de Duhul lui Dumnezeu și vom folosi metodele Lui.

În ultima parte a acestui studiu vom vorbi de prima activitate administrativă a bisericii pe care au întemeiat-o. Administrarea nu este în opoziție cu misiunea bisericii. Există oameni care spun că iubesc biserica dar nu vor să știe nimic în legătură cu administrarea. Aceasta este o ingenuitate, deoarece, chiar de la început, prima biserică a trebuit să ia măsuri administrative. Administrarea este subordonată misiunii și este tristă când aceasta devine centrul atenției iar misiunea trece pe ultimul plan. Care a fost prima activitate administrativă a bisericii? Să alegem un înlocuitor pentru Iuda. Felul în care ei au făcut acest lucru este ciudat. Biblia spune că au tras la

sorti. Eu te întreb? Cum se poate alege o persoana trăgând la sorti? In zilele de azi acest lucru ar fi fost o aberație, o prostie, dar in cultura acelor zile era ceva normal. Prima data când in Scriptura se vorbește despre tragerea la sorti este când trebuia sa se aleagă între țapi, care era pentru Dumnezeu si care pentru Azazel. Acest lucru era o porunca de la Dumnezeu si era biblic. Persoanele considerau ca in acest fel Dumnezeu își făcea cunoscuta voia Sa si de asta trebuiau sa facă o rugăciune speciala înainte de a trage la sorti. Dar cu timpul lucrul acesta s-a schimbat. In cazul ucenicilor ei au făcut o greșeala. Trebuiau sa aștepte ca Duhul Sfânt sa se coboare peste ei si sa le spună cine ar fi fost cel potrivit sa înlocuiască pe Iuda. Dar s-au grăbit. Nu au avut răbdare sa aștepte lucrarea Duhului.

Acum daca vom citi toata cartea si vom vedea desfășurarea evenimentelor, ne vom da seama ca omul care trebuia sa-l înlocuiască pe Iuda era Pavel si nu Matia. De ce Pavel? Pentru ca a avut o întâlnire personala cu Isus pe drumul spre Damasc; pentru ca era instrumentul pe care Dumnezeu a ales ca sa duca Evanghelia neamurilor. Poate daca ar fi avut răbdare ar fi ales pe Pavel, dar s-au grăbit. Aici este o problema in biserica, la alegeri când frații vin cu numele pregătite in buzunar. Atunci la ce mai avem nevoie de Duhul Sfânt? Trebuie sa lăsăm ca Dumnezeu sa ne ghideze in alegerile noastre. Aceasta biserica este o biserica duhovniceasca. Este adevărat ca atât timp cat trăim in aceasta lume avem nevoie de o structura, de case, scoli si tot ceea ce formează o structura. Acum este posibil sa avem aceasta structura fără sa creștem spiritual. Biserica duhovnicească va creste numai atunci când fiecare membru va studia Cuvântul lui Dumnezeu in fiecare zi, se va ruga in fiecare zi si fiecare va fi implicat in a aduce o persoana la Hristos. De aceea Conferința Generala are ca scop pentru următorii ani sa implice pe toți credincioșii. Nici unul nu trebuie sa stea sa contemple doar ceea ce fac alții. Atunci când studiem si ne rugam, creștem . Si când creștem din punct de vedere spiritual si biserica creste. Dumnezeu sa te binecuvânteze!

Traducerea si Tehnoredactarea: Maria Badea
[www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com](http://www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com)